

Časopis farnosti Sv. Michala Archanjela v Závode

No: 2

február 2004 roč: 5

Svetozavod

Z obsahu...

Zo života farnosti

Fašiangové zvyky

Svitaničko

Spevniček

Hromnice, Popolcová streda

Závodské zvony

Zo života farnosti

Ohliadnutie za rokom 2003

Milí bratia a sestry!

S prekročením prahu nového roku, si obyčajne dávame nové záväzky a predsavzatia, bilancujeme a hodnotíme to, čo sme vykonali, ale aj to čo sme nestihli. Náš spoločný farský život sa skladá z dvoch časťí: z duchovného a z toho zviazaného s hmotnými starost'ami.

V našej farnosti sme v roku 2003 boli svedkami niekoľkých udalostí. Tou najvýznamnejšou udalosťou bol príchod nového kňaza. Z tých ďalších uvedieme aspoň niektoré:

- **14.9.2003 - Bratislava Petržalka** - Pút' na sv. omšu slávenú Sv.Ootcom Jánom Pavlom II. Blahorečenie sestry Zdenky Schelingovej a o.biskupa Vasiľa Hopka
- **9.11.2003** - výstava, Matka Tereza, Ján Pavol II., rozhovory so sestrami "Misionárky lásky" z Petržalky, premietnutie filmu v našom kostole , Matka Tereza. Máme veľkú radosť z toho, že napriek dlhodobému kultúrnemu pôstu sa týchto akcií zúčastnilo pomerne veľa ľudí.
- **22.2003** spoločné účinkovanie spevokolu z Plaveckého Štvrtka a nášho spevokolu, na mládežníckej sv. omši pod vedením "Misionárok lásky". Táto akcia sa niesla v duchu porozumenia, lásky a nádeje pre všetky deti .
- **30.11.2003** - Združenie mladých umelcov **Harmonia Seraphica** nám počas adventného koncertu, ktorý sa konal v našom kostole, spríjemnilo jedno nedel'né popoludnie. V podaní Andey Čajovej a Jaroslava Pehala s doprovodom Mária Sedlára sme si vypočuli skutočné skvosty duchovnej hudby od takých hudobných velikánov ako Bach, Vivaldi Haydn, Dvořák, Donizzeti a pod...
- **7.12.2003** - už tradičná akcia "Príde k nám Mikuláš".
- **24.12.2003** - koledovanie "Dobrá novina". K našej všeobecnej radosti bola veľká účasť detí a veľa prihlásených rodín, ktoré mali záujem o návštěvu koledníkov. Vyzbierala sa zatial najväčšia čiastka od roku 1995, ktorá bola zaslaná na projekt pomoci deťom ďalekej Afriky, ktoré bojujú na uliciach o svoj život.
- **28.12.2003** - vydanie prvého "obnoveného" čísla Svitania. S novým zložením redakčnej rady vám chceme touto cestou priblížiť duchovný život

Panna Mária Lurdská

Bernardette Ľudia dlho neverili

Pred 122 rokmi (1879) zomrela v kláštore francúzskeho mesta Nevers 35 ročná Bernadetta Soubirousová. Jej život nebol nijako zvlášť výnimočný. A predsa dnes do jej rodných Lúrd putuje každoročne viac ako päť miliónov pútnikov. Tam mala vo svojich štrnásťich rokoch prvé stretnutie s neznámou "bielo oblečenou Paní".

V malom mestečku na úpäti francúzskych Pyrenejí vyrastala Bernadetta vo veľmi chudobných podmienkach. Otec pracoval najskôr ako mlynár a neskôr ako námezdňy robotník. Dňa 11. februára 1858 sa vydala ešte so svojou sestrou a kamarátkou do lesa na drevo. Cestou sa jej v jaskyni prvý krát zjavila bielo oblečená Paní a po niekol'kých dňoch sa zjavenia opakovali. Paní sa pri ôsmom stretnutí Berndadette predstavila ako "Nepoškvrnené počatie," a vyzvala ju, aby sa modlila za obrátenie hriešnikov. Pri d'alšom zjavení potom vyslovila želanie, aby tamojší biskup vystavil na mieste zjavenia kaplnku. Ked' potom dievča začal doprevádzat' na miesto dav ľudí, úrad y d a l i j a s k y ſ u n a n e j a k ý č a s z a t v o r i t'. Bernadette trvalo nejakú dobu, kým jej ľudia začali dôverovať, a zo začiatku si musela vypočuť všeljaké ohovárania a podozrievanie a tiež policajné výsluchy nemali konca. Miestny farár jej najskôr tiež nedôveroval, ale neskôr sa stal jej obhajcom a zabránil dokonca jej zatknu

tiu. V roku 1864 sa v Lurdoch konala prvá pút' na miesto zjavenia. Bernadetta sa púti nemohla zúčastiť, pretože ochorela. V tento deň sa rozhodla, že vstúpi do kláštora v Nevers. O dva roky neskôr tak skutočne urobila a tam bola tiež vyzvaná, aby "raz a navždy" opísala v správe svoje zjavenia a potom aby sa navždy odmlčala.

V oddanej službe chorým strávila potom Bernadetta 13 rokov v nemocnici pri kláštore a zomrela v ústraní v roku 1879, ked' mala 35 rokov. V roku 1925 bola beatifikovaná a v roku 1933 vyhlásená za svätú. Po prvýkrát bolo jej telo exhumované v roku 1909.

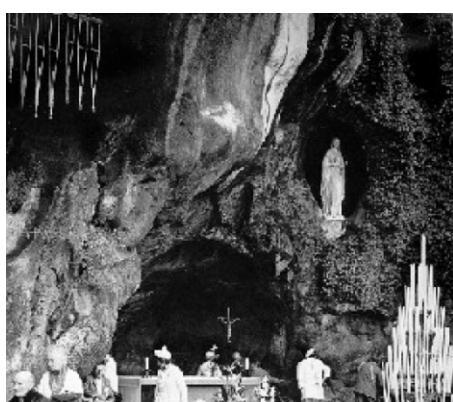
Tiež pri ďalších otvoreniah hrobu v roku 1919 a 1923 zistili reprezentanti lekárstva a predstaviteľia štátu a cirkvi, že telo je neporušené. V roku beatifikácie (teda 46 rokov po smrti) bolo úplne zachované telo vystavené v sklenenej rakve v kláštore v Nevers. Ako sa zdá, v súvislosti s udalosťami v Lurdoch prírodné zákony vždy neplatia. Už po prvých zjaveniach došlo k uzdraveniam po umyti v pramene, ktorý vytryskol v jaskyni na pokyn bielej Pani. Do dneška sa počítá už cez dva tisíc lekársky nevysvetliteľných uzdravení, z ktorých len 66 uznala cirkev podľa prísnych vedeckých kritérií ako uzdravenia zázračné.*). Posledný zázrak nesie cirkevné potvrdenie z roku 1999: otec dvoch detí Jean Pierre Bely bol v dobe ružencovej púti 29. Októbra 1987 zázračne uzdravený z tăžkej roztrúsenej sklerózy.

*) *v Lurdoch existuje už od 30.rokov minulého storočia tzv. "Bureau des constatations médicales" - Úrad pre lekárské overovanie -, kde môže každý lekár, veriaci či neveriaci nahliadnúť do protokolov o uzdravení.*

Sv. Bernadetta

Panna Maria nabáda k obráteniu - vedomému príklonu k Bohu a obnoveniu účinkov krstnej milosti. Toto obrátenie je sprevádzané pokáním. Sama svätá Bernadetta je nám vzorom pokánia - trpežlivého nesenia kříža, ktorý si nevybrala, znášanie prenasledovania, ktoré nevyhľadávala a chorobe, o ktorej prehlásila, že pre ňu prameň nie je. Je príkladom poslušnosti Cirkvi, tichosti a obyčajnosti. Boh nám na ňu ukázal, že sa stavia proti pyšným, a je tu pre malých a ponížených. Tento rok predchádza pamiatka Panny Marie Lurdskej veľmi tesne pôstnu dobu - čas pokánia a obrátenia. Taktiež túto pôstnu dobu prežívame každý rok znova. Kiež by bola pre nás ako lurdský prameň - akoby nová, svieža, prinášajúca očistenie od nemocí, hlavne od chorôb duše.

Jaskyňa v Lurdoch

Lurdy Nevers

Fašiangové zvyky

Rozprávanie starých materí

Fašiangy patrili medzi najveselšie dni v roku. Zakončovala sa totiž tanecná sezóna. Popolcovou stredou sa začínalo štyridsaťdňové pôstne obdobie. Ľudia boli nábožní a do kostola chodil skoro každý. Zábava sa začínala v pondelok ráno, keď začali chodiť "šablári". Boli to slobodní chlapci, ktorí mali pred vojnou. Vždy bol medzi nimi jeden harmonikár, jeden chodil s fláškou naplnenou vínnym strikom, dvaja - tria chodili s pokladničkou a jeden mal šabľu.

Vošli do každého domu, kde mali slobodné dievča. Chlapci nečakali a chopili sa svojej práce. "Šablár" si pýta na šabľu slaniny. Tam kde slaninu nemali, napichli mu i šišky, ktoré nesmelo na fašiangy chýbať. Ten, ktorý niesol flášku, ponúka pohárikom všetky domáce ženy, no a pokladníci vyberajú od každého, koho zazrú. Ostatní tancujú a berú do kola aj susedky a kamarátky, ktoré sa sem zbehli.

Ked' už chlapci vykrútili všetky dievčatá, dostali slaniny i drobné, veliteľ zavelí, muzika prestane hrať a pýta sa šablárov:

"Tak co chuapci - zajedli ste si?"

"Zajedli!"

"Zatancovali ste si?"

"Zatancovali!"

"Možeme teda íť do ďalšieho dvora!"

A tak prešli celú dedinu. Ked' nazbierali plnú šabľu slaniny, ten, čo ju nosil zabehol k mäsiarovi, ktorý ju odvážil a potom ju všetku od nich odkúpil. Večer po "nešpore" bola zábava.

Takto prišiel utorok, keď chodili po dedine maškary. Bývali to medveď, kôň, a cigánka. Toto všetko už boli starší mládenci a ženáči. Predvádzali sa a s muzikou a spevom pretancovali celú dedinu. Večer skončili zase na zábave.

Po nespore sa začala posledná zábava. Táto však bola iná. Pochovávala sa basa, aby takto symbolicky zostala v tichosti počas celého pôstu. Pri pochovávaní basy, nesmeli byť ženy. Pochovávala sa za veľkého náreku, bedákania a kriku kedy v strede sály predstavovala oltár a knaza zase hral muzikant s varechou. Každý teda obchádzal basu, vhodil korunu, alebo päťdesiatnik na "hofjeru" a pobozkal varechu. Muzikant - huncút si sňou chytrou prešiel po zadku a dal pobozkať ďalšiemu.

Takýchto a podobných kúskov, včetne smútočného spevu bolo neúrekom. Basu teda pochovali a o polnoci sa skončila zábava i pre chlapov. Začala sa Popolcová streda a zábavám i svadbám až do Veľkej noci odzvonilo.

Podľa kroniky P. Vrábleca prepísala Elena

SVITANÍČKO

Po vyškrtaní všetkých výrazov vám zostane 37 písmen, ktoré tvoria tajničku.

ANJEL
BOLESTI
INRI
JABLKO
JERICHO
LÁSKA
LITÁNIE
MODLITBA
OBETA
ORNÁT
PALMA
POBOŽNOSŤ
POKOK
PRAVDA
RUŽENEC
RUKY
RANA
SALOME
SV. DOMINIK
SVET
SVIECA
STANIOLY
SUDCA
ÚSTA
ŽALM

Osemstropovka

K	A	K	S	Á	L	T	M	E	J	B
P	C	M	A	T	E	B	O	E	O	O
R	D	L	L	M	A	A	D	T	K	K
A	U	A	O	A	K	N	L	A	O	L
V	S	Ž	M	R	P	E	I	I	P	B
D	U	V	E	Ž	I	E	T	O	N	A
A	I	C	E	N	O	S	B	V	L	J
O	R	N	Á	T	E	O	A	Á	E	Y
V	N	T	E	L	Ž	C	R	R	J	N
A	I	É	O	N	E	S	I	R	N	R
L	T	B	O	I	D	C	C	I	A	U
A	N	S	V	D	O	M	I	N	I	K
E	Ě	S	Ú	S	I	E	A	M	E	Y

UTIPOVISKO

- Mirko, ako bolo v škole?
- Správal som sa ako partizán. Hodinu ma trápili, ale ani slovo zo mňa nedostali!

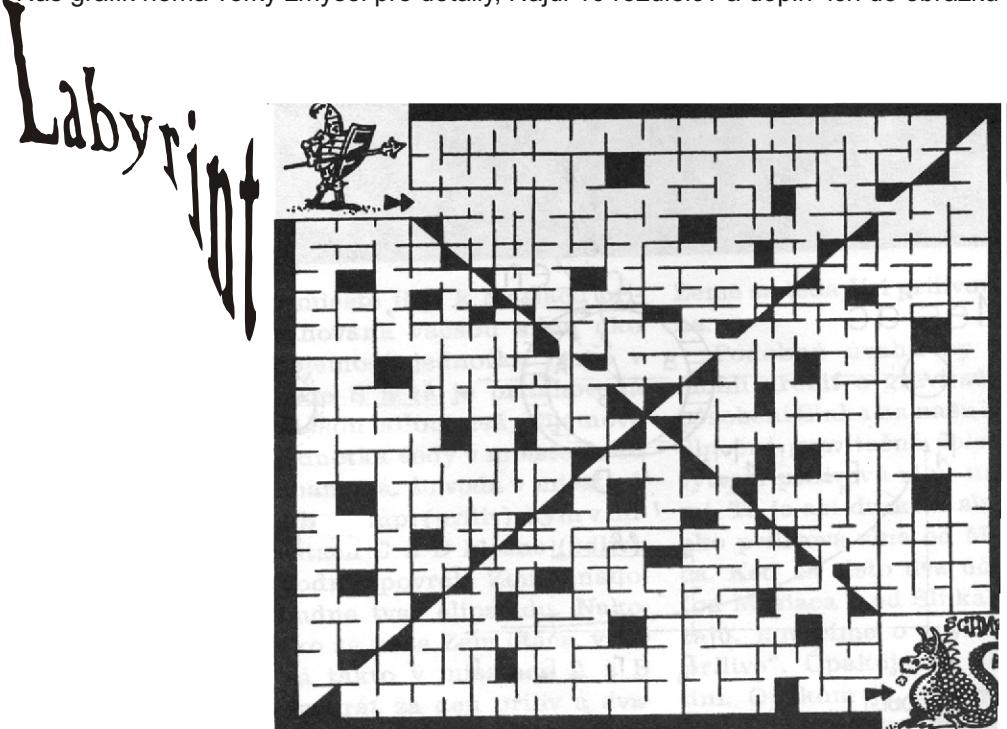
- Tak čo, Bill, - páta sa farmár suseda, - poškodila ti včerajšia výchrica stodolu?
- To ešte neviem, - odpovedá druhý.
- Zatiaľ som ju nenašiel.

- Ponosuje sa Škót:
- To je strašné! Ja vlastne nikdy nemôžem piť taký čaj, ako mi chutí. Doma ho pijem s jednou kockou cukru, na návsteve s troma kockami, a ja ho tak ľubím s dvoma.....

Náš grafik nemá veľký zmysel pre detaily, Nájdi 10 rozdielov a dopln ich do obrázku

Spievátko

Nesieme Pane

Nesieme Pane, chlieb a víno,
nesieme dary na oltár.

Nesieme Pane, chlieb a víno a
hľadáme Tvoju tvár, Tvoju tvár,
Tvoju svätú tvár.

Nesieme Pane, chlieb a víno,
nesieme celý život náš.

Nesieme Pane, chlieb a víno a
hľadáme Tvoju tvár, Tvoju tvár,
Tvoju svätú tvár.

Ty si môj pastier

(:Ty môj pastier, v Tebe všetko
mám čo hľadám,
novú nadaj, ktorú v Teba
vkladám, pravé šťastie
prežívam.

A moje kroky vedieš istou cestou
svojou, a ma chrániš od
prehratých bojov, tvoje výhry
poznávam.

A ja som sa bránil, svoju pravdu
mal
a slávy v sebe budoval
a brány šťastia otváral a všetko
len sám.

A Tvojim slovám, tým som
neveril
a so zlým stále zápasil, no dnes
viem,
že si to najlepšie, čo mám. :)

Kríž je znakom spásy

R: Kríž je znakom spásy, kríž ten
drevený.

Kristom nesený z lásky, krvou
zmáčaný za nás.

1.Sám si Pane znášal ľarchu
našich vín,
sám si sa oddával z lásky pod
svoj križ.

R: Kríž je znakom spásy, kríž ten
drevený.

Kristom nesený z lásky, krvou
zmáčaný za nás.

2.Pozri, Pane, hľa tu, na mňa
úbohého,
pomôž znášať ľarchu, kríža tak
ťažkého.

R: Kríž je znakom spásy, kríž ten
drevený.

Kristom nesený z lásky, krvou
zmáčaný za nás.

3.Chcem aj ja niesť svoj kríž,
ľarchu našich vín,
Krista vždy nasledovať, chcem
byť stále s Ním.

R: Kríž je znakom spásy, kríž ten
drevený.

Kristom nesený z lásky, krvou
zmáčaný za nás.

Posledné pomazanie alebo sviatosť pomazania chorých?

Blíži sa 11. február, spomienka Panny Márie Lurdskej, kedy Cirkev už tradične slávi Medzinárodný deň chorých. Je to príležitosť zamyslieť sa nad zmyslom a miestom choroby a utrpenia v živote človeka. Rovnako ako v mnohých iných farnostiach, aj v našej sa bude v tieto dni udeľovať **sviatosť pomazania chorých**. Tu ako kňaz sa často stretávam s trochu chybným chápaním tejto sviatosti. Pre mnohých je totiž iba **posledné pomazanie**, teda sviatosť, ktorú prijímajú umierajúci. Kto teda prijme túto sviatosť, môže spokojnejšie odísť „na druhý breh“. Nás Katechizmus nás však učí, že toto je zredukované a úzkoprsé chápanie tejto sviatosti. Táto sviatosť sa neudeľuje len preto, aby niekto pokojne zomrel, ale, ak je vážne chorý a je to vôľa Božia, aby chorobu prijal, prekonal a vyzdravil. Ak je to vôľa Božia! Choroba a utrpenie vždy patrili k najväznejším problémom, ktoré podrobujú ľudský život skúške. V chorobe človek skusuje svoju bezmocnosť, svoje obmedzenia a svoju konečnosť. Každá choroba nám dáva možnosť vytušiť smrť. Choroba môže viesť k úzkosti, k uzavretiu sa do seba, niekedy dokonca k zúfalstvu a k vzbure proti Bohu. Ale môže tiež urobiť človeka zreliším, môže mu pomôcť rozlísiť, čo v jeho živote nie je podstatné. Choroba veľmi často podnecuje hľadanie Boha a návrat k nemu“.

Človek sa snažil vždy prosiť v chorobe od Boha uzdravenie, najmä v starozákonom období, keď ľudia ešte nemali jasného viera vo večný život. Prosili preto v chorobe úpenivo Pána života a smrti o uzdravenie. Mali tiež skúsenosť, že choroba je tajomným spôsobom spojená s hriechom a zlom a že len Boh, ktorý odpúšťa, môže aj uzdraviť. Ale už prorok Izaiáš tuší, že utrpenie môže mať aj vykupiteľský význam za hriechy iných. Kristov súčit s chorými a jeho mnohé uzdravenia chorých každého druhu sú výrazným znamením toho, že Božie kráľovstvo je už celkom blízko. Ježiš má moc nielen uzdravovať, ale aj odpúšťať hriechy. Prišiel uzdraviť celého človeka, dušu i telo. On je lekár, ktorého potrebujú chorí. Jeho súčit s chorými ide tak ďaleko, že sa s nimi stotožňuje: „Bol som chorý a navštívili ste ma“ (Mt 25,36). Ježiš často žiada od chorých, aby verili. Na uzdravenie používa znaky: sliny a vkladanie rúk, blato a umytie. Chorí sa ho snažia dotknúť, „lebo vychádzala z neho sila, ktorá uzdravovala všetkých“ (Lk 6,19). Tak sa nás Kristus vo sviatostiach „dotýka“, aby nás uzdravoval. Je pravda, že neuzdravil všetkých chorých. Jeho uzdravenia boli znameniami príchodu Božieho kráľovstva. Zvestovali hlbšie uzdravenie: víťazstvo nad hriechom a smrťou. Svojím utrpením a smrťou na križi dal Kristus utrpeniu nový zmysel: utrpenie nás môže urobiť podobnými jemu a spojiť nás s jeho vykupiteľským utrpením. Kristus dáva svojim učeníkom účasť na svojej službe súčitu a uzdravovania chorých. „Chorých uzdravujte“ (Mt 10,8). Túto úlohu dostala Cirkev od Pána a snaží sa ju plniť jednak starostlivosťou o chorých, jednak prosebnou modlitbou, ktorá ich sprevádza. Verí v oživujúcu prítomnosť Krista, lekára duše i tela. Cirkev pozná aj osobitný obrad pre chorých, ktorý je jednou zo siedmych sviatostí Cirkvi. Sv. Jakub v svojom liste o ňom píše: „Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi a tí nech sa nad ním modlia a mažú ho olejom v Pánovom mene. **Modlitba s vierou uzdráví chorého a Pán mu ulaví. A ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu**“ (Jak 5, 14-15).

Pomazanie chorých nie je teda sviatosťou iba tých, čo sa ocitajú v posledných chvíľach života. Vhodný čas na prijatie tejto sviatosti je vždy vtedy, keď veriaci začína byť pre chorobu alebo starobu v nebezpečenstve smrti. Treba potom prízvukovať, že Cirkev nikdy neprestala prosiť Pána, aby chorí znova nadobudol zdravie, ak by to osozilo jeho spásu. Bolo by už vhodné, aby sme túto sviatosť prestali vnímať a chápať ako iba sviatosť zomierajúcich a volať ju posledným pomazaním. Môže o ňu poprosiť ktokoľvek e kedykoľvek kňaza, ak sa ocitne vo väčnej chorobe či pred väčným lekárskym, najmä operačným zákrokom.

Budeme teda sláviť túto sviatosť spoločne v kostole počas svätej omše 11. februára, ležiacim chorým a tým, ktorí zo zdravotných dôvodom nemôžu chodiť do kostola, udelím túto sviatosť počas pravidelnej mesačnej návštevy 6. a 7. februára, na prvý piatok a prvú sobotu mesiaca.

Sprevádzajme našich chorých súcitom, konkrétnou slúžiacou láskou, a nenechávajme ich samotných. Nezabudnime aj na duchovné milosrdenstvo k nim, ktoré nech sa prejaví modlitbou či na sprostredkovanie aj tej milosti, ktorú im v sviatosti pomazania chorých skrze kňaza túži darovať Ježiš. Podľa Katechizmu Katolíckej Cirkvi spracoval farár Peter Mášik

Obetovanie Pána - Hromnice

2. februára sa slávi sviatok Uvedenie Pána do chrámu alebo H r o m n i c e . V každodenom zhone a ruchu si ho málokedy uvedomujeme. Liturgicky spadá na 40. deň po narodení Pána. Podklad pre jeho slávenie je v B i b l i i . P o d ľ a s t a r o z á k o n n ý c h predpisov o rituálnej čistote bola žena po pôrode chlapca považovaná 40 dní za nečistú, po narodení dievčaťa 60 - 80 dní. Po uplynutí tejto doby musela priniesť ako dar do chrámu v Jeruzaleme baránka, alebo holúbka. Ak obetovali rodičia za prvorodeného syna, museli priniesť tiež výkupnú obetinu za prvorodeného. Celú udalosť, vrátane stretnutia svätej rodiny s prorokom Simeonom a prorokyňou Annou, presne opisuje evanjelista Lukáš (LK 2, 22 - 40). S očistnou obetou bolo spojené o b e t o v a n i e č i predstavovanie dieťaťa Pánovi.

Sviatok Obetovania Pána - Uvedenie Pána do chrámu je veľmi starobylý. Uvádza sa, že už koncom 4. storočia slávili v Jeruzaleme sviatok

Stretnutia (Hypapante) mohutnou procesiou a svetelným sprievodom. Slávnosť sa konala 14. februára, pretože sa Narodenie Pána slávilo 6. januára. Po celej východnej cirkvi sa slávil v prvej polovici 6. storočia, a pritom sa svätili sviečky. Odtiaľ má tento sviatok aj s v o j e ľ u d o v é pomenovanie - Hromnice. Posvätené sviečky sa zažívali pri lôžku umierajúcich a tiež pri bürke. V západnej cirkvi je oslava tohto sviatku doložená od 7. storočia, aj keď podľa niektorých ojedinelých svedectiev sa konala už v roku 494, a boli tým nahradené pohanské slávnosti. Približne od 10. storočia bol sviatok nazývaný očistovanie Panny Márie a to až do úpravy liturgického kalendára po 2. Vatikánskom koncile za pápeža Pavla VI., kedy bol premenovaný na Uvedenie Pána do chrámu.

Sviatok Obetovania Pána nás pozýva osvojiť si vo viere dve skutočnosti. Prvou je Božie slovo. Slovo, ktoré zaznelo ľudstvu a zjavilo pravdu o Božej moci a láске. Slovo, ktoré nikdy nemôže zaznieť osamote,

vytrhnuté z kontextu, ale ktoré sa vzájomne významovo dopĺňa a podáva v Starom i Novom zákone. D r u h o u skutočnosťou je pravda, ktorá nás vedie k pokore. Kresťan si má uvedomiť, že Boh ho obdaroval veľkým darom - spásou. Spásou, ktorá nie je „odmenou“ za jeho skutky, ale prejavom nekonečnej lásky a Božieho milosrdenstva. Toto uvedomenie si Božej lásky nás má priviesť k prehodnoteniu nášho správania sa k iným ľuďom.

Každá udalosť v živote, aj v cirkevnom, nás má zmeniť. Zmení sa v nás niečo po sviatku Obetovania Pána?

Popolcová streda

Za číname pôstne obdobie. Možno sa pýtame: aký zmysel má pôstne obdobie? Ked' počujeme slovo pôst, vyvoláva to v nás myšlienku na hlad. Na čo je dobré trápiť sa hladom? Avšak zmyslom tejto doby nie je predovšetkým hladovať, zmyslom tejto doby je konáť pokánie. A konáť pokánie to znamená prijať obmedzenie, ktoré patrí k ľudskej prirodzenosti. A teda občas aj hladovať.

Modlit' sa a postit' za pokojné spolužitie medzi národmi

Ján Pavol II. v katechíze na Popolcovú stredu hovoril o význame Pôstneho obdobia.

Na Popolcovú stredu, sa liturgia obracia na všetkých veriacich mocnou výzvou na obrátenie slovami apoštola Pavla: V Kristovom mene prosíme: Zmierte sa s Bohom! . Pôstne obdobie je najvhodnejším časom prijať túto výzvu, pretože je časom intenzívnejšej modlitby, pokánia a väčšej pozornosti voči potrebám bratov."

Zmysel udeľovania popolca

„Dnešným obradom udeľovania popolca človek uznáva, že je hrievník, a dovoláva sa Božieho odpustenia tým, že prejavuje úprimnú túžbu po obrátení. Začíname tak pút' odriekania, a tá nás priviedie k Veľkonočnému trojdňu, ktoré je srdcom liturgického roka.“

Pôst a modlitba

„Podľa starobylej tradície Cirkvi sa

dnes všetci veriaci majú zdržať požívania mäsa a postiť sa, s výnimkou tých, ktorí sú pre zdravie alebo vek vyňatí z tohto pravidla. Pôst nadobúda veľkú hodnotu v živote kresťana, je to požiadavka ducha, aby sa lepšie dovolával Boha. Je potrebné mať úprimnú túžbu po vnútornom očistení, ochotu poslúchať Božiu vôľu a starostlivú solidaritu s bratmi, osobitne tými najchudobnejšími. Existuje teda úzka súvislosť medzi pôstom a modlitbou. Modlit' sa znamená načúvať Bohu a postiť sa zasa prispieva k tomu, aby mu človek otvoril svoje srdce.“

Popolcová streda ako Deň modlitby a pôstu za mier

„Pri vstupe do Pôstneho obdobia nemôžeme nebrať do úvahy terajší medzinárodný stav, v ktorom sa zmiestajú hrozivé napäťia vojny. Je potrebné, aby všetci s plným vedomím prevzali zodpovednosť a spoločne sa usiliovali, aby sa ľudstvo vyhlo ďalšiemu dramatickému konfliktu. Musíme prosiť Boha predovšetkým o obrátenie srdca, v ktorom sa zakoreňujú rôzne formy zla a pokušenia na hriech; musíme sa modliť a postiť za pokojné spolužitie medzi národmi.“

„Pápež zveruje seba i svet pod ochranu Panny Márie

„Zverme naše prosby príhovoru Panny Márie, Kráľovnej posvätného ruženca a Matke mieru. Ona nech nás vezme za ruku a sprevádza nás počas nastávajúcich štyridsať dní k Veľkej noci, aby sme mohli kontemplovať vzkrieseného Pána.“

Prvá krížová cesta

Regionálne denníky a v nich pestrá zmes inzerátov. Prenajmem, predám, kúpim, vymením, sprostredkujem... Kto by ich nepoznal? Hádam každý občas do nich nazrie. Bud' iba tak, z recesie, alebo s cieľom niečo výhodne kúpiť či odpredať. No azda najviac sa v inzerátoch prehŕňajú tí, ktorí hľadajú zamestnanie.

Do tejto skupiny patril aj Michal. Podnik, pre ktorý sa učil, sa dostal do likvidácie a vyučencov neprijal. Zostal nielen bez práce, ale aj bez praxe. V hľabe inzerátov hľadal preto také ponuky, kde sa nijaká prax nevyžadovala. Takých veľa nebýva. No predsa čosi našiel. Zaujal ho oznam o "práci na doma". Neváhal a na uvedenú adresu zaslal osobné údaje, ako aj požadovanú ofrankovanú obálku. A potom už s nedocíkovosťou čakal na ďalší kontakt.

Sprostredkovateľ sa ozval takmer obratom. Informácie boli písané ručne a s prižmúrením oka možno povedať, že tak pravopis ako aj rukopis podnikateľa nebol ani trochu tip-top. Avšak ani nad obsahom listu sa nedalo priveliča zaplesať.

Práca na doma bola sice prisľúbená, avšak aby bolo možné obdržať ďalšie inštrukcie a materiály k výkonu prác, musí záujemca najprv zaslať určitú sumu peňazí. A nie malú! Chlapec však nemal žiadny príjem. "Mami, pomôž mi, požičaj, vrátim!"

Hned' ako pani poštárka doručila starobný dôchodok, Michal peniaze odosnal. V ďalších dňoch očakávali zásielku so zmluvou o podmienkach práce, s pokynmi či návodmi. Čakali balík so sľubovanou zásielkou materiálov, polotovarov, ktoré budú doma dokončovať.

Mysleli si, že ponúkaná práca bude pozostávať z lepenia, zošívania či navliekania. Matka Miškovi prisľúbila, že sa aj ona zapojí, aby toho stihli viac urobiť. Ved' času na penzii mala dosť.

Zásielka prišla. No neboli to balík - bola to opäť len obálka. Vmestili sa do nej všetky inštrukcie, návody i pokyny k "práci na doma": "Rozošlite do novín, čo najviac inzerátov. S takým obsahom, na aký ste aj Vy odpovedali. A v odpovediach uplatňujte už známy postup..."

Na malom lístočku bolo uvedených sedem adres, ktoré sa mali opísať, vynechať prvé meno a dole dopísať svoje. V závere listu ešte prosba (alebo výzva?): "Nepreruš túto prácu-zakrátko či získaš veľa peňazí." Uvedený zárobok bol sedemciferný! A samotné materiály k práci? Pozostávala z opisovania niekoľkých informácií a reklám. Ich zameranie bolo viac

ako paradoxné. Napríklad čosi také: " Ak chceš cestovať do Singapuru, necestuj z Prahy, ale z Barcelony. Je to lacnejšie. Na letenke ušetríš 10-15%. Zarážajúce bolo, že v čase dokonalej rozmnožovacej techniky sprostredkovateľ písal ručne a viac, že dovoľoval tieto "reklamy" opisovať tiež ručne! Michalovi a jeho rodičom bolo jasné, že naleteli. Išlo o napodobeninu detských hier so zasielaním pohľadníc. Ibaže teraz už to hra vôbec nebola. Išlo o peniaze! V prvých chvíľach sa Michal chcel do "práce" zapojit. " Mišo, predsa to nemyslíš vážne? Ide o sprostú černotu!" zhrozili sa rodičia. " Ale ja peniaze potrebujem!" dôvodil chlapec. " Toto ale nerob, nepíš nič, nesmieš v tom pokračovať!"

"Mami a ako mi v tom chceš z a b r á n i ľ ? " nevzdával sa syn.

" A k o ?
Jednoducho! Ak tie listy odošleš, idem okamžite na políciu!"

Michal sa na okamžik zháčil:
"To by si naozaj

urobila? Ale to by mohlo byť pre nás nebezpečné, nechápeš? Tu ide o veľké peniaze!" "Viem dobre, o čo ide, Mišo. A preto nedovolím, aby si sa stal zlodejom!" Vysvetľovanie, oponovanie a boj nebol ľahký. A ani krátky. Neobišiel sa bez slz i buchnutia do stola. No napokon to chlapec vzdal. Podal matke obálku s "prácou na doma": "Tu máš, mami, všetko roztrhaj a hod' to do koša. A na políciu radšej nechod', dobre? V podvečer, keď domáce boje utíchli, Mišova matka sa ako zvyčajne

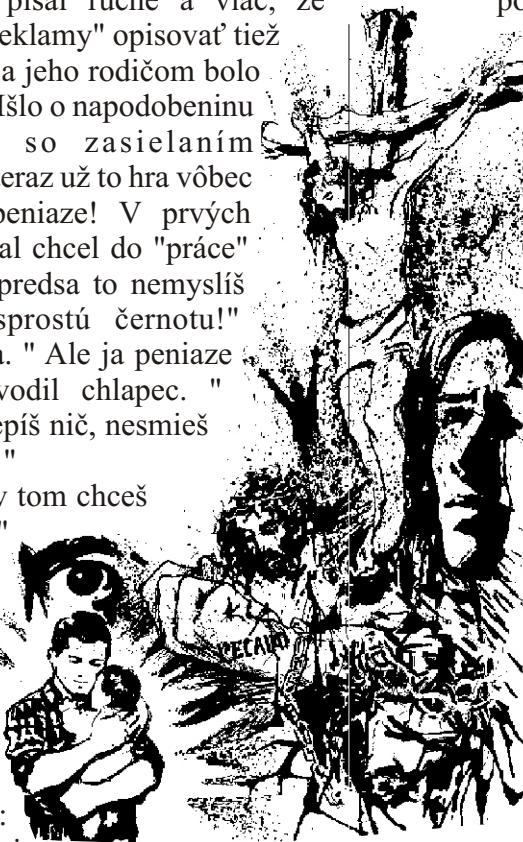
začala chystať na cestu do chrámu: "Kam sa chystáš, ved' si mi slúbila..." ozval sa syn. "Ved' vieš, kam idem," prerusila synovu otázku matka a pokračovala: "Začalo

s a p ô s t n e
obdobie, idem
do kostola."

Michal sa na o k a m i h zamyslel a už c e l k o m pokojne a s ú s m e v o m skonštatoval: "No dnes by si ani nemusela íšť. Vzdali sme sa bohatstva. Nebude zo mňa milionár!" "Už len nejako bude, neboj sa, Pán Boh nám nedá umrieť od hladu," riekla matka vo dverách a vykročila do zimnej ulice. Bol f e b r u á r o v ý

piatok, deň konania prvej pobožnosti krížovej cesty. Žena s boľavou hlavou a vyplakanými očami o pári minút vošla do vysvetenej kaplnky. Pri obetnom stole sa v bielej váze černali prúty s pichľavými trňami. Krížová cesta sa práve začínala.

Podľa skutočnej udalosti: Mária

Dominik Savio, žiak Don Bosca, sa narodil 2. 4. 1842 v Riva di Chieri v Talinsku a zomrel 9. 3. 1857 v Mondonio d' Asti.

Je patrónom skupín, katolíckej živote zahrnutý opustil v mladom na príhovor prijal odmenu za k Bohu". Tieto pápež Pius XII. pri svätorečenia 6. 1954. Ked' don Bosca, svojou kresťanskej vzorom pre kamarátov. Jeho "Radšej zomriet"

mládežníckych mládeže. "Už v tomto bohatými milostami, veku túto zem, aby Kráľovnej nebies svoju detinskú lásku slová predniesol príležitosť Dominika Savia 12. prišiel do oratória horlivou túžbou po dokonalosti sa stal všetkých svojich heslom sa stalo: ako zhrešiť".

7. čerstvý potok

Bolo ešte leto, keď Dominik začal chodiť do Castelnuova. Teplo bolo dakedy neznesiteľné. Raz po vyučovaní sa mu jeden spolužiak prihovoril:

- Dominik, nejdeš s nami?

- Kam?

- Okúpať sa.

- Ale ja musím ísť domov.

- Aj my, však sa poponáhľame. Po dobrom kúpeli teplo prejde, dostaneš chuť a človek sa hneď cíti lepšie. Pod!

Dominik zaváhal, ale potom súhlasil. V poli v tieni moruší tiekol čerstvý potok so šumiacou vodou. Vyzliekli sa a skočili do vody. Dominik mal radosť, ale čoskoro stratil náladu. Vyvádzanie spolužiakov, ich reči a žarty sa mu zdali málo dobré a uvádzali ho do rozpakov. Bolo lepšie čo najskôr zmiznúť.

A o pár minút bol už skutočne na ceste do Murialda, zatiaľ čo sa jeho spolužiaci v potoku veselo zabávali.

Večer to všetko porozprával mame a spýtal sa jej, čo urobil dobre alebo zle. Mama Brigida vo svojej prostote mu povedala, aby tam už viac nechodil. Bolo

to predsa len nebezpečné. Často sa stávalo, že v tých zdánlive pokojných riečkach dakto našiel smrť. Stačila mdloba, šmyknutie, vír. Ale bolo tam aj iné nebezpečenstvo, ďaleko od rodičov a medzi takými chlapcami, nebezpečenstvo uraziť Pána Boha, lebo ich žarty a reči sa mu nemohli páčiť. Dominik poslúchol.

Spolužiaci znova zaútočili a usilovali sa ho všemožne zlákať.

- Nejdeš si s nami zaplávať?

- Nie, d'akujem. Neviem plávať. Mohlo by sa mi tam dačo stať?

- Čo sa ti môže stať! Naučíme ňa plávať, pod!

- Nie, nejdem. Hrozí tam nebezpečenstvo uraziť Pána Boha.

- Kto ti to natrúbil? Nevidíš, že idú všetci?

- To ešte nič neznamená. Akokoľvek, spýtam sa najprv mamy, a keď mi dovolí...

- Blázniš? Spýtať sa mamy? Beda, ak to urobíš! Keby sa to dozvedeli naši rodičia, poriadne by nás schladili palicou!

- Ak to nesmú vedieť naši rodičia, to značí, že to nie je dobrá vec a preto tam nejdem. Raz ste ma už dostali, prečo ma chcete znova podviest? Myslím, že by ste urobili lepšie, keby ste tam nešli ani vy. Pán Boh vás môže za tú neposlušnosť potrestať.

Tak pádne vedel odpovedať Dominik a vedel robiť, čo chcel sám, a nie čo chceli iní. A to na rozdiel od toľkých dobrých chlapcov, s ktorými sa zlí chlapci hrajú ako kocúr s myšou.

Sv. Dominik Savio

Ked' bol Dominik Savio pri prvom sv. prijímaní, napísal si do svojho denníčka: "Mojimi najlepšími priateľmi budú Ježiš a Mária. Chcel by som pomáhať iným, aby sa vyvarovali skutkov, ktoré by ich odvádzali od Boha." Ked' chlapci v škole neslušne žartovali, alebo si prezerali všelijaké prapodivné časopisy, Dominik im hovorieval: "To nie je pre mňa, ja si toho nevšímam." Samozrejme, že si z neho robili sstrandu a hovorili mu, aby nebol malé dieťa a nenechal sa zahanbiť. "Nie som malé dieťa, ale nie sem ani prasa!", odpovedal im. Dominikovi spolužiaci vedeli, že má pravdu. Vážili si ho pre jeho odvahu. Ked' vo svojich štrnástich rokoch zomrel, všetci jeho spolužiaci i veľký učiteľ Don Bosko vedeli, že Dominik Savio bol svätý.

Nech žije Trojjediný Boh v našich srdciach a v srdciach všetkých ľudí.
Svätý Arnold Janssen

Púť na svätorečenie do Ríma

Už desať rokov sa v našom božom chráme každú tretiu nedeľu stretávajú ctitelia Ducha Svätého a členovia Misijného združenia Ducha Svätého (MZDS) na spoločných modlitbách, s úmyslom oslavovať Najsvätejšiu Trojicu a pre misionárov vyprosovať potrebné milosti, aby bolo Evanjelium - Ježišova radostná zvest hlásaná po celom svete.

Koncom 19. storočia v Stezli (Holandsko) nemecký kňaz Arnold Janssen založil 1.misijnú spoločnosť-misijný dom. Následne na to i ženskú vetvu - Kongregáciu misijných sestier - služobníc Ducha Svätého, ku ktorej patrí i naše laické spoločenstvo. Za túto svätú službu cirkvi si A. Janssen spolu s ďalšími dvoma misionármi vyslúžili slávu oltára od Trojjediného Boha. Dňa 5.10.2003 ich Svätý Otec vyhlásil za svätých.

Za naše Závodské spoločenstvo sa tejto vzácnej udalosti zúčastnila sestra Mária Šišoláková s dcérou Hankou, ktorá sa chce o tieto historické chvíle s nami podeliť.

Plné štyri autobusy s pútnikmi zo Spoločenstiev celého Slovenska,misijnými sestrami a misionármí Božieho slova sa 3. 10. 2003 o 18:30 hod. vydali z Bratislavы na púť do Ríma. V poľskom dome, kde sme sa ubytovali, sme náš príchod do Svätého mesta, po únavnej ceste oslávili svätou omšou. Večer sme sa v aule Pavla VI. zúčastnili s pútnikmi celého sveta na slávnostnej akadémii. Každý účastník dostal na pamiatku misijný ruženec a knihy o nových svätorečených. 5.10.2003 Rím sa prebudil do pošmúrneho dňa, ale zároveň ránom prudili po Via Conciliazione zástupy pútnikov na Svätopeterské námestie, aby se zúčastnili svätorečenia troch nových svedkov Kristovej viery, otcov misionárov Daniela Comboniho, Arnolda Janssena a Josefa Freinademetza. Mali sme veľké šťastie, lebo sme boli blízko oltára v I. sektore. Svätý Otec tak prechádzal popri nás. Z tejto slávnostnej svätej omše sme si odniesli hlboké dojmy a chvíľa, keď boli do zoznamu svätých zapísaní traja misionári, zostane dlho v našich srdciach. Poobedňajší program bol zostavený z návštev bazilík Ríma. Po bazilike Sv. Petra sme navštívili Sväté schody, na ktorých sme sa pomodlili Bolestný ruženec. V kostole Sv. Kríža sme si učili relikvie zo Svätého Kríža a zaspievali pieseň: "Ach kríž svätý, ty strom vzácný..."

Nedeľné putovanie sme ukončili večer v bazilike Panny Márie Snežnej. V pondelok ráno sme sa zúčastnili d'akovnej sv. omše v bazilike Sv. Pavla Za hradbami, spolu s kardinálmi, biskupmi, kňazmi a pútnikmi z celého sveta. Na audiencii so Sv. Otcom sme v Aule Pavla VI. zažili dojemné chvíle, keď okolo Sv. Otca niekoľko afrických skupín spievalo a tancovalo v typických odevoch a viedol ich novo menovaný kardinál Chartúmu, mons. Gabriel Zubeir Wako. 5.10.2003 vzrástol počet svätých pontifikátov Jana Pavla II. na 477.

Slávostná svätá omša , ktorej predsedal Svätý otec, sa zúčastnilo okolo 30 tisíc pútnikov.

Na záver nám Sv. Otec udelil svoje požehnanie. Jednu hodinu voľna využila dcéra Hanka na výstup veže Svätopeterskej baziliky. Ja som túto chvíľu obetovala v jednej kaplnke pred vyloženou Najsvätejšou Sviatost'ou oltárnom, vdăčná za tieto prekrásne chvíle, s vdăčou za nášho duchovného otca. Zároveň som prosila Pána Ježiša o príhovor u nových svätých, za nových členov do nášho Závodského spoločenstva.

Z Ríma sme odchádzali o 14 hodine so zastávkou u Sv. Františka v Asissi. V skorých ranných hodinách sme prišli do Padovy. Po prehliadke baziliky Sv. Antona Paduánskeho a po sv. omši sme sa pobrali k autobusom,, kde sme si na lavičkách urobili spoločné "AGAPÉ". Každý vytiahol posledné zásoby jedla a ako jedna veľká rodina, posilnený na tele sme vyrazili k hraniciam našej vlasti. Cestu krásnymi Alpami sme si spríjemňovali piesňami a modlitbou. Do Bratislavы sme doputovali v utorok večer o 22 hodine sice unavení, ale radostní a na Duchu posilnení.

Podľa rozprávania Márie Šišolákovej napísala Terézia Kochová

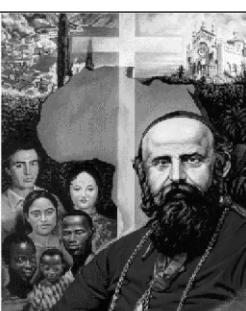

Arnold Janssen sa narodil 5. novembra 1837 v Gochu v Nemecku. Dňa 15. augusta 1861 bol vysvätený za knaza pre Münsterskú diecézu. Keďže si uvedomoval duchovný hlad ľudu aj za hranicami diecézy, čo v ňom vzbudilo záujem o svetové misie v Cirkvi, rozhadol sa zasvätiť celý svoj život prebúdzaniu misijného povedomia.

Nebeský Otče,
zachovaj všetkých misionárov,
aby Ti verne slúžili.
Nech sú oni a všetok ich ľud
chránení a potešení
v ich práci.
Nech sú všetkým príkladom
kresťanskej dobročinnosti
a statočnosti.
Prosíme Ťa za to skrze Krista
nášho Pána. Amen

Josef Freinademetz sa narodil 15. augusta 1852 v osade Oies v južnom Tirolsku. Kňazom sa stal 25. júla 1875. So súhlasom biskupa roku 1878 prišiel do misijného domu v Steyli, ktorý spravoval Arnold Janssen. Dňa 2. marca 1879 dostal misijný kríž a určenie do Číny. Po piatich týždňoch plavby vystúpil na pobreží v Hongkongu, aby sa tam spolu s misionárom J. Anzerom dva roky pripravoval na misie v južnom Šantungu.

Daniele Comboni, syn chudobných roľníkov, ktorý sa stal prvým kateolickým biskupom v Strednej Afrike a jedným z najväčších misionárov v dejinách cirkvi. Vykonal veľké dielo na poli Evanje-lizácie strednej Afriky, od Sahary až po veľké jazerá v Tanzánii, ktorú stredovekí zemepisci nazývali Nigrícia zem černochov.

FARSKÉ OZNAMY

Sviatost' krstu prijali:

4.1.2004 - Michal Kubina, Oliver Vrabček.

oznamy pre birmovancov!

Termíny stretnutí: prvú, druhú a tretiu sobotu v mesiaci bude stretnutie v skupine s vedúcim skupiny na dohodnutom mieste a v dohodnutom čase.

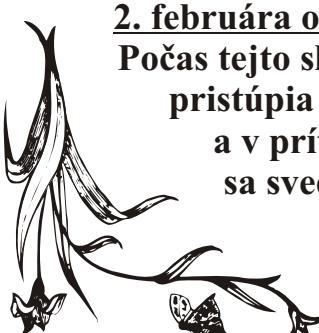
Štvrtú sobotu v mesiaci majú birmovanci **povinnú účasť na mládežníckej sv. omši o 17.30 hod.**

Dôležité upozornenie - kto sa z vážnych dôvodov nemôže zúčastniť na stretnutí, alebo omší, prosím, aby sa OSPRAVEDLNIL svojmu vedúcemu skupiny!

Okrem toho pripomínam všetkým birmovancom účasť na nedel'ňých sv. omšiach vo vnútorných priestoroch kostola.

2. februára o 17.30 hod. na SLÁVNOSŤ SVETLA.

Počas tejto slávnosti budú predstavené deti, ktoré pristúpia tento rok k prvému sv. prijímaniu a v prítomnosti rodičov zložia sl'ub, že sa svedomito pripravia na svoje prvé stretnutie s Ježišom.

MATKA TEREZA LÁSKA BOLÍ KAŽDÝ RAZ

Nestačí len povedať: "Milujem Boha." Musíme tiež mať rád svojho blížneho. Svätý Ján hovorí, že klamár je ten, kto tvrdí, že miluje Boha, ale už nie svojho blížneho. Ako môžete milovať Boha, ktorého nevidíte, keď nemáte radi blížneho, ktorého vidíte, ktorého sa môžete dotknúť a s ktorým žijete? A preto je veľmi dôležité, aby sme si uvedomili, že láska, ktorá má byť skutočná, musí bolieť. Musí byť ochotný dať čokoľvek a pritom nepoškodiť druhých a vlastne urobiť pre nich dobro. To vyžaduje ochotu dávať, i keď to bolí. Inak nie je vo mne skutočná láska a tým okolo seba neprinášam pokoj, ale príkorie..

Ježiša bolí jeho láska k nám. V jeho predstave sme boli stvorení pre väčšie činy - aby sme milovali a boli milovaní. Musíme sa, ako hovorí Písma, do "Krista odiet". Boli sme stvorení, aby sme milovali tak, ako on miluje nás. Ježiš zo seba robí hladného, bezbranného, bezdomovca, nechceného a hovorí: "za to môžete vy". A na súdny deň povie tým po svojej pravici: "Čokoľvek ste zanedbali a neurobili pre toho najmenšieho, neurobili ste pre mňa." Keď Ježiš na kríži umieral, povedal: "Som smädný!" Ježiš prahne po našej láske a je to smäd za každého, za chudobných, bohatých bez rozdielu.

Všetci túžime po láske iných, ktorí zídu z cesty, aby nám neuškodili a vykonali pre nás dobro. To je význam pravej lásky: dávať, i keď nás to zraňuje. Nikdy nezabudnem na návštevu jedného domova dôchodcov, kam dcéry a synovia svojich rodičov len odviezli a potom na nich asi zabudli. Videla som, že títo starí ľudia majú všetko: dobré jedlo, dostatočný priestor, televíziu - všetko. Ale každý z nich upíeral svoj zrak ku dverám. A nezazrela som na ich tvárich jedený úsmev. Obrátila som sa k sestre a spýtala sa: "Prečo sa tí ľudia, ktorí majú všetko pohodlie, pozerajú ku dverám? Prečo sa neusmievajú?" (Som zvyknutá vídať našich ľudí usmievať sa.) A sestra hovorí: "Takto to chodí každý deň. Čakajú - dúfajú - že ich syn alebo dcéra ich prídu navštíviť. Trpia, pretože sú zapomenutí."

Viete, takto zanedbaná láska so sebou prináša chudobu ducha. Možno máme vo svojej rodine niekoho, kto sa cíti osamelý, chorý alebo kto má starosti. Sme u neho? Sme ochotní niečo obetovať, aby sme boli u svojej rodiny? Alebo kladieme svoje záujmy na prvé miesto? To sú otázky, ktoré si musíme položiť.